

Piata pôstna nedeľa B

Jn 12, 20 – 33

17. marec 2024

Milé sestry a bratia v Kristovi

Liturgia sa nám prihovára rôznou rečou. Svoje myšlienky vyjadruje slovami, modlitbami, hudbou, piesňami, ale nezabúda ani na reč symbolov a obrazov, ktoré oslovujú náš zrak. V stredoveku, keď ešte väčšinou ľudia nevedeli čítať, boli na stenách kostolov namaľované celé najdôležitejšie časti biblie. Volali to biblia pauperorum – biblia chudobných. Možno nás preto prekvapilo, že práve dnes, keď intenzívnejšie vstupujeme do tajomstva Ježišovho utrpenia a zmŕtvychvstania, na tzv. smrtnú nedeľu sa v kostoloch zahalili kríže. Ako máme chápať toto liturgické gesto? Je to len zrieknutie sa toho, čo môžeme vnímať svojimi vonkajšími zmyslami - aby sme sa posunuli k väčšej duchovnosti?

V evanjeliu sme dnes počuli, ako nábožní grécki pútnici, teda v istom zmysle pohania, ktorí prišli zo záujmu o Boha Izraelitov do Jeruzalema, vyjadrili svoje pranie: „chceme vidieť Ježiša.“ Pravdepodobne počuli, že v Izraeli sa šíri nové hnutie opravdivej nábožnosti, ktorého predstaviteľom bol Ježiš. Podľa evanjelistu na ich požiadavku odpovedal samotný Ježiš. Ich túžbu si váži, ale hovorí, že teraz už nebude stačiť vonkajšie videnie, počúvanie, teraz ide o samotnú podstatu života. Mali by sme si to uvedomiť aj my moderní ľudia, ktorí sa radi odvolávame na to vonkajšie, čo je možné spočítať, o čom je možné sa presvedčiť našimi zmyslami. Ježiš nám ale hovorí, že skutočná pravda o živote je hlbšie. Nedá sa preskúmať navonok, vidieť, nedá sa celkom obsiahnuť ani rozumom, ale vychádza z jadra našej ľudskej bytosti. Je to výzva k životu v pravde, dobre, v láske. Je na nás, či chceme s Ježišom tento boží rozmer nášho života objaviť, či chceme stretnúť v živote Boha.

Možno sme si v duchu povedali, že Ježiš sa v tej chvíli nesprával takticky. Pravdepodobne mal vyjsť cudzincom v ústrety, ako to robievajú politici pred voľbami, keď sa nechávajú sa objímať, podávajú ľuďom ruky, aby im spravili radosť a získali ich hlasy. Ježiš takto v našich očiach takto prepásol príležitosť získať nových učeníkov, pretože aj nám niekedy stačí len vonkajšok.

Ale Ježišovo poslanstvo mieri niekam inam, hlbšie. Vie, že skutočný život, jeho pravda si nás aj tak nájdu, jeho otázky vyjdú na povrch. Aj my, každý jeden z nás musíme svoj život pomeriavať časom, ktorý sa míňa a ktorý nezastavíme žiadnym vyhládzaním svojich vrások. Aj my musíme zobrať vážne i smrteľnosť nášho života, veď ona sa nám paradoxne môže stať aj darom. Pretože je pre nás výzvou, ktorá prekonáva naše limity, pripomína nám jedinečnosť každej chvíle nášho života. Naša smrteľnosť ako kríž nášho života nás vyzýva k väčšej opravdivosti života. To si zvyčajne v skorej mladosti neuvedomujeme. Tak, či onak - mali by sme si vždy klásť otázku ako žijeme - či len zo dňa na deň, od jednej zábavky k druhej, alebo sa snažíme život naplniť aj niečím pekným, ľudským, opravdivým.

Akonáhle sa k tomu odhodláme, musíme byť pripravení v mene tejto pravdy aj niečo v živote strácať - tak, aby mohlo vzniknúť to trvalejšie, opravdivejšie. Musíme sa rozhodnúť prinášať pre božie kráľovstvo, pre skutočné dobro aj určité obete. Ak chceme prijať božie kráľovstvo, kráľovstvo skutočnej pravdy, dobra a lásky, potom musíme byť ochotní svojim životom aj siať novú úrodu. A to samozrejme niekedy aj bolí, stojí obete, neraz sa musíme zrieknuť toho, o čom si myslíme, že to už máme.

Podobne, ako keď roľník na jar zakladá novú úrodu. Aj on sa musí rozlúčiť s časťou svojho vlastníctva – zrna, ktoré vlani len s námahou dopestoval. Musí časť z neho zobrať do dlane a širokým rozmachom ho rozhodnúť po svojej roli. Jedine tak môže zrno priniesť novú úrodu. Jedine tak nastáva životodarný kolobeh nového života, novej úrody. Roľník tak musí urobiť napriek riziku, že úroda vplyvom počasia a ostatných okolností nakoniec ani nemusí prísť. Ale na druhej strane – keď by sa držal len toho, čo má, keby si to chcel len nechať pre seba, nevstúpil by do kolobehu života, v ktorom jedine sa rodí to nové. Ani my sa nesmieme báť toho, čo robí náš život zraniteľným, čo ho istým spôsobom aj ohrozuje. Nesmieme sa báť ani posledného ohrozenia, ktoré siaha na náš život. Pretože s Ježišom môžeme prekonať aj to, s ním môžeme aj zoči voči smrti naozaj objaviť nový život.

Možno teraz už trochu tušíme, prečo Cirkev dnes zahaľuje kríže. Chce nám naznačiť, že nestačí len hľadieť na Ježišov kríž, uspokojiť sa len s jeho vonkajšou úctou, ako to robíme na Veľký Piatok. Dôležitejšia je skutočná solidarita s Ježišovým krížom, aby sme v kríži aj my vedeli nájsť nový život. A tým, že sa učíme niesť kríže našich životov sa môžeme aj my dostať bližšie k Ježišovi.

Viliam Arbet